

Kvindenavne er et must

REPORTAGE

MADS ZACHO TEGLSKOV,
VICEBAGSIDEREDAKTØR

Søvlaget på metaltrappen ned mod bunden af skakten er så tykt og genstridigt, at man lige så godt kan droppe at få det fjernet. Rengøring lader ikke til at have førstehorisitet for de omtrent 50 metrobyggearbejdere, der til hver en tid render rundt på byggepladsen ved Nørrebroparken for at grave ned, bore hul, grave ud og køre bort.

Byggepladsen ser snarere ud, som om Nørrebroparken har drukket for meget grundvand og kastet op ud over sig selv.

Men Allan Skov Harris er stolt. Iført gul vest trasker han med effektive skridt ned ad trappen og smiler forventningsfuldt under sikkerhedshjelm, hvor en label fastslår, at han er byggepladsens 'general forman'. I bunden af skakten står den første af de boremaskiner, der skal udgrave metropolringene.

»Jeg har gået i halvandet år og arbejdet her, men alligevel føler jeg ikke, at vi har nået noget. Det sker først, når vi trykker på knapperne og sætter maskinerne i sving«, småråber han for at overdøve den konstante maskingeværnsalve af trykluftsbør, der er ved at gøre plads til boremaskinens 115 meter lange krop i kalkjorden knap 40 meter under overfladen.

Uanset om Allan Skov Harris står nede ved den tonstunge boremaskine eller oppe i støvet blandt gaffeltucks og betonblandere, befinder han sig i en mandeverden. Den

NAVNEVILD. I halvandet år har mænd gravet i hovedstadens jord. Men først når de feminine boremaskiner kommer i sving, begynder arbejdet for alvor, siger de. Foto: Simon Fals

eneste synlige kvinde er Metroselskabets pressemedarbejder, der kun er her, fordi den fine gæst fra Bagsiden er på besøg. Det er mennesker med y-kromosomer, der spreder sten på byggepladsen, så maskinerne ikke skrider ud, når det regner. Det er arbejdere med overskæg, der står i bunden af skakten og spreder støbemateriale ud over

den vugge, hvor den næste boremaskine skal samles. Det er mænd, der i frokostpausen må læse, at Københavns Kommune kalder metrobyggeriet »danmarkshistoriens mest støjende anlægsbyggeri«.

Og støbende mænd af rette støbning kan ikke undvære kvindelig tilstedeværelse. Deri ligger forklaringen på, at Bagsidens læsere og Metroselskabet bruger så meget tankevirkosomhed på at finde netop kvindenavne til de fire boremaskiner.

»Det er som et parforhold mellem os og maskinerne. Man får en rytme med hinanden; lærer hinandens særpræg at kende. Jeg har arbejdet på mange pladser som denne med mange forskellige maskiner, og jeg kan huske dem alle sammen: Jeg kan huske, hvordan fjernbetjeningerne så ud, og hvilke knapper der var til at styre dem med«, husker Allan Skov Harris.

Og præcis som i parforholdet er der idelig udfordringer at løse. Pumper går i stykker, motorer sætter ud, og skær skal skiftes, mens det bevægende parforhold følges ad gennem undergrunden.

»Når man skal stå i 8 eller 12 timer uden at se dagslys, får man altså et helt særligt forhold til de her maskiner. Man kommer til at savne dem, når man skilles«, forklarer formanden.

I næste uge mødes Metroselskabets navnejury, som Bagsiden er med i, for at udvælge fire navne til boremaskinerne blandt de indsendte.

Derefter kan Allan Skov Harris og de andre metromænd begynde at bore og støbe betonringe til deres navngivne arbejdskærestere.
zach@pol.dk

ATS

AT TÆNKE SIG

Rollo Svendsen – skambed grise under hastighedskontrol.

LANDBETJENT SVENDSEN: INGEN FARTKONTROL UDEN KAFFEMASKINE

Landbetjent A. Svendsen og hans hund Rollo er kede af, at alle fartmålinger fremover skal foretages fra mobile fotovogne i stedet for de såkaldte stærekasser med fastmonterede kameraer.

»Det er ikke særlig spændende at sidde i sådan en fotovogn en hel dag, og slet ikke, når der er så mange andre politiopgaver, der trænger sig på«, siger A. Svendsen.

»Det er selvfølgelig et fremskridt, at vi ikke længere skal stå og gemme os bag en busk og pludselig springe ud foran fartbøllerne og tage et billede af dem. For det kan let skabe nogle uheldige episoder, som dengang, hvor jeg forskrækkede chaufføren i grisebilen fra Orne så meget, at han kørte i grøften, og grisene slap ud og for forvildede rundt på landevejen med Rollo i hælene. Chaufføren blev aldrig sig selv igen, og flere af grisene måtte aflives, fordi de var blevet skambidte. Jeg var så heldig at redde mig en enkelt til fryseren, fordi chaufføren blev taknemmelig over, at jeg droppede fartbøden under hensyntagen til omstændighederne«.

»Den slags sker ikke i en fotovogn, og jeg vil da heller ikke afvise, at det kan være et behageligt afbræk i hverdagen at sidde i sådan én i ny og næ. Men det forudsætter, at der er installeret såvel kaffemaskine som kurv til Rollo. Og der skal helst også være en divan, så man kan få sig en lille middagslur, imens man passer sit job. For det er helt afgørende for politiindsatsen i disse år, at vi som betjente er friske og udhvilede, når pligten kalder«.

'CAMPINGKVINDER'. Ikke bare mange, men utallige læsere har skrevet til Bagsiden for at gøre opmærksom på, at de specielt udseende campingvogne, vi bragte et par fotos af torsdag, er værker af den norske billedkunstner Marit Bente Norheim. Der er fem i alt. De er af beton og skabt i 2008-09. Inde i dem er der musik af komponisten Geir Johnson. Søren Nielsen, vor læser i Kolding, skriver: »Campingkvinderne var onsdag på vej fra Aalborg til København. Jeg har selv haft fornøjelsen af at køre med en af dem på jomfruturen fra Hjørring, hvor Marit Bente Norheim bor, til Stavanger. De vækker stor opsigt, hvor de kommer frem«. Nu bliver de udstillet i Det Humanistiske Fakultet på Aalborg Universitets afdeling i Sydhavnen. Det er i det nabolag, lektor Morten Falch har fotograferet dem, og nu er de altså tilbage på Bagsiden.
Foto: Morten Falch

